

RELIGIA (27 kwietnia – 1 maja) 2 tematy

Kl. I A

Temat: „Przebacz nam nasze winy” (Mt 6, 12)

Potrzeba przebaczenia

Żyjemy wśród ludzi. Zdarza się nam kogoś potrącić, odepchnąć, zaatakować czy też walczyć z kimś, zarówno w sensie dosłownym, jak i przenośnym.

Zranienie kogoś słowem lub czynem nie zawsze wynika ze złej woli. Czasami ból zadany drugiemu człowiekowi bierze się z lęku o własne dobro, z braku wzajemnego zrozumienia czy z jednostronnego, zawężonego spojrzenia na problemy.

Ale bywają także krzywdy zamierzone. Niektóre z nich w naszych oczach uzasadnione są potrzebą rewanżu, bo sami poczuliśmy się zaatakowani, dotknięci, poniżeni. Nasuwają się jednak pytania:

- Czy jednym złem można usprawiedliwiać inne zło?
- Jaki skutek przynoszą działania odwetowe?

Odwet tworzy łańcuch zła, które stopniowo narasta i coraz trudniej je zahamować. Jezus uczy nas, że winę usuwa się nie drogą rewanżu, lecz przebaczenia.

„i odpuść nam nasze winy, jako i my odpuszczamy naszym winowajcom”

Podczas gdy świat na różne sposoby uwalnia człowieka od poczucia winy, pomagając mu znaleźć usprawiedliwienie dla popełnionego zła czy wręcz kwestionując – mimo niezmienności Dekalogu – zło moralne niektórych czynów, wiara ukazuje nam sens uznania własnej winy i podpowiada, że tylko Bóg może rozgrzeszyć człowieka.

Zło rani nie tylko ofiarę, ale także sprawcę, a w pewnym sensie dotyka również Boga. Dlatego, mając świadomość własnych grzechów, prosimy Go o miłosierdzie, pamiętając zarazem, że droga naprawiania krzywd i odbudowywania relacji wiedzie przez sakrament pojednania. Przebaczenie przez Boga naszych win to dar, którego znaczenie nie zamyka się w doczesności, ale otwiera przed nami perspektywę życia wiecznego.

Przebaczenie to także dar, którego my, ludzie, udzielamy sobie nawzajem. Wiąże się ono z pokonywaniem zła w sobie. Jeżeli człowiek nie przetrzuca zła na innych, nie rewanżuje się winowajcy, wówczas musi je w sobie pokonać, niejako „spalić”, przecierpieć. Jako chrześcijanie stajemy w tym miejscu wobec tajemnicy Krzyża Chrystusa. Wobec potęgi zła znajdujemy ratunek w zjednoczeniu z Tym, który wziął na siebie nasze winy.

Powracanie do jedności

„A kiedy stajecie do modlitwy, przebaccie, jeśli macie coś przeciw komuś, aby także Ojciec wasz, który jest w niebie, przebaczył wam wykroczenia wasze.” (Mk 11, 25)

„Bóg jest większy niż nasze serca” (1 J 3,20) – słowa te oznaczają, że nawet, jeśli własne

serce nas oskarża, to w Bogu jest nasze ocalenie.

Temat: W poszukiwaniu pojednania.

PRZESZKODY NA DRODZE POJEDNANIA

MIĘDZY LUDŹMI	MIĘDZY NARODAMI	MIĘDZY RELIGIAMI
brak zrozumienia	zaszłości historyczne	prozelityzm
zniechęcenie	wzajemne uprzedzenia	rywalizacja
nieufność	szowinizm	fanatyzm religijny

nieuznawanie nawzajem swoich praw, roszczeń, oczekiwań

nieuznawanie swojej winy przez jedną lub obie strony konfliktu

brak woli pojednania

Odszukaj w Piśmie Świętym fragmenty: J 4, 3-10 oraz Łk 9, 51-56 i przeanalizuj relacje Żydów z Samarytanami. Następnie wyciągnij wnioski, jak postępował Jezus wobec waśni żydowsko – samarytańskich.

Z listu św. Pawła do Efezjan:

„ Zachęcam was zatem (...) abyście postępowali w sposób godny powołania, do jakiego zostaliście wezwani, z całą pokorą i cichością, z cierpliwością, znosząc siebie nawzajem w miłości. (...) Bądźcie dla siebie nawzajem dobrzy i miłosierni. Przebaczajcie sobie, tak jak i Bóg wam przebaczył w Chrystusie.”